

РЕШЕНИЕ

№ 2626

гр. София, 20.04.2017 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 24.03.2017 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Славина Вladoва

ЧЛЕНОВЕ: Юлия Раева

Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Мира Петракиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разглежда дело номер **1342** по описа за **2017** година докладвано от съдия Снежанка Кьосева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63, ал.1 от ЗАНН във вр. с чл.208 и сл. от АПК.

С касационна жалба Дирекция „Инспекция по труда“ – С. оспорва решение № 8027 постановено на 30.09.2016 год. по нахд № 10163/2016 год., НО, 105-ти с-в на Софийски районен съд /СРС/, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № 22-002442 от 17.03.2016 год., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., с което на Професионална гимназия по битова електротранспортна техника и строителство /ПГБЕТС/ [населено място], на основание чл.416, ал. 5, вр. чл. 414, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/ е наложена „имуществена санкция“ в размер на 1 500 лева за нарушение на чл. 68, ал.4, пр. последно от КТ.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр. чл.63, ал.1 от ЗАНН решението е обжалвано от касатора с искане да бъде отменено като неправилно и необосновано, както и с искане НП да бъде потвърдено. Твърди, че решението е постановено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

В съдебно заседание касаторът поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата се представлява от директорът Ю. П., който оспорва касационната жалба.

Заклучението на прокурора е, че жалбата е основателна и доказана.

Предмет на касационно оспорване е решение от 30.09.2016 год. по нахд № 10163/2016 г. на СРС. Оспорването е допустимо, тъй като е предявено от страна с право на жалба /арг. чл.210, ал.1 от АПК, в предвидения от закона 14-дневен преклузивен срок /чл.211, ал.1 от АПК/ /и касае решение на районния съд, което съгласно чл.63, ал.1 от ЗАНН може да се обжалва с касационна жалба пред административния съд по реда на АПК на основанията по НПК. В правомощията на касационния съд е да се произнесе по основателността на жалбата, както и да провери служебно допустимостта и действителността на решението и неговото съответствие с материалния закон според установените фактически обстоятелства /арг. чл.218 във вр. с чл.220 от АПК /.

Настоящият съд счита, че оспорваният съдебен акт е постановен по допустима и редовна въззивна жалба от компетентния съд в надлежен състав, което определя неговите допустимост и действителност. Териториалната компетентност принадлежи на Софийски районен съд, който е родово компетентен съгласно чл.59, ал.1 от ЗАНН. Решението е постановено и в съответствие със закона, по отношение на него не са налице касационни основания за отмяна, поради което следва да бъде оставено в сила. Съображенията са следните:

От фактическа страна районният съд е приел за установено, че на 26.01.2016г. и на 17.02.2016г. била извършена проверка на ПГБЕТС [населено място] във връзка с подаден сигнал от М. Д.. В хода на проверката било установено, че на 12.09.2012г., на 13.09.2013г., на 01.09.2014г., на 10.12.2015г. са били сключени срочни трудови договори с М. П. Д..

Сключването на четирите срочни трудови договора е определено като нарушение по чл.68, ал.4, пр. последно от КТ. В посочената разпоредба са регламентирани две хипотези, като всяка от тях съставлява отделно административно нарушение, а именно : 1/ По изключение срочен трудов договор по ал. 1, т. 1 на чл.68, ал.4 от КТ за срок най-малко една година за работи и дейности, които нямат временен, сезонен или краткотраен характер, като срочният трудов договор по ал. 1, т. 1 със същия работник или служител за същата работа може да се сключва повторно само веднъж за срок най-малко една година и 2/ за по-кратък срок по писмено искане на работника или служителя за същата работа може да се сключва повторно само веднъж за срок най-малко една година.Е. от състава и на двете нарушения е нарушаването на изискването срочният договор да се сключва повторно само веднъж за срок най-малко една година /текстът на предложението последно от разпоредбата на чл.68, ал.4 от КТ/. В НП наказващият орган е описал нарушението, като е посочил, че ПГБЕТС е нарушил изискването да сключи само веднъж повторно срочен трудов договор на основание чл.68, ал.1, т.1 от КТ, но нито словесно, нито цифрово е посочил коя от двете форми на нарушение по чл.68, ал.4 от КТ е приел за осъществена. Волята на административно-наказващият орган не може да се установи и от събраните доказателства, тъй като една част от срочните трудови договори са сключени за срок по-кратък от една година, без да е ясно дали това е станало по писмено искане на работника или служителя /втората хипотеза на нарушение/, а друга част са за срок от една година, но за различна от първоначалната длъжност.

Предвид изложеното правилен е изводът на районния съд, направен в мотивите на обжалваното решение, че правната квалификация на нарушението е неясна и описанието на нарушението не е прецизно и коректно. Тези процесуални нарушения съществено нарушават правото на санкционираното лице да разбере какво нарушение е извършено и да организира защитата си по него. Ограничава се и възможността да

се извърши проверка по същество от решаващия съд. По посочените причини допуснатите съществени процесуални нарушения представляват самостоятелни основания за отмяна на НП. В този смисъл обжалваното решение е законосъобразно и като такова следва да се остави в сила.

К. съд не споделя разбирането на районния съд за маловажност на случая. Маловажен случай е този, при който извършеното деяние с оглед липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на другите смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид. Този критерий на преценка се прилага за всички деяния, когато трябва да се реши въпросът дали случаят е маловажен или не. От това съдържание на закона следва, че маловажността на случая е в зависимост не само от размера на вредните последици, но и от наличието на други смекчаващи обстоятелства. К. съд счита, че в случая неправилно въззивният съд е приел, че след като от деянието не са настъпили вредни последици за служителя случаят е маловажен. Тъй като нарушението е формално, на простото извършване настъпването на каквито и да е вреди от него няма отношение към съставомерността му и по никакъв начин не обосновава маловажност на случая. От друга страна не са налице смекчаващи обстоятелства, които да обуславят по-ниската степен на обществена опасност на конкретното нарушение и нарушител в сравнение с обикновените случаи на нарушения от този вид. Поради значимостта на охраняваните обществени отношения – гарантиране правото на труд, е предвидено по изключение срочен трудов договор да се сключва за срок най-малко от една година, а по писмено искане на работника или служителя - и за по-кратък срок. Със сключването на четири срочни договора се нарушава правото на работника на почивка, на отпуски, рефлектира върху здравно осигурителните му права, и макар и да получава възнаграждение за работата си – не съществуват гаранции, че възнаграждението е съобразено с нормативните изисквания за определянето му. Посоченото обуславя наличието на отегчаващи вината обстоятелства. При тези данни за настоящия случай не е приложима нормата на чл.28 от ЗАНН и нарушението неправилно е квалифицирано от СРС като маловажен случай по смисъла на закона.

С оглед горното и на основание чл.221,ал.2, пр.1 от АПК във вр. с чл.63, ал.1, изр.второ от ЗАНН, СЪДЪТ

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 30.09.2016 год., постановено по нахд № 10163/2016 год. по описа на Софийски районен съд, НО, 105 - ти с-в.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.

